

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence, Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČ 45768676, se sídlem v Praze, Kovářská 939/4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2016, č.j. OAM-36/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2016, č.j. OAM-36/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 15.7.2016, neboť by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, například možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Informace žalovaný převzal pouze od Policie a tyto nejsou pro posouzení věci dostatečné. K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 Azs 192/2014 uvedl, že i toto rozhodnutí připouští výjimky a možnost uložení zvláštního opatření v žalobcově případě. Žalobce má v České republice

přítelkyni, se kterou má už 4 roky trvalý vztah a alternativou by bylo soužití ve společné domácnosti. Tato vazba na Českou republiku odůvodňuje mírnější postup v rámci užití zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Samotný neoprávněný pobyt a nevycestování nemůže být beze všeho považováno za dostatečný důvod k domněnce, že by byl žalobce nebezpečím pro veřejný pořádek. Zbavení svobody na 110 dní je nepřiměřené účelu, který sleduje. Vlastní závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek je překročením mezi správního uvážení žalobcem, neboť nelegální pobyt a nerespektování uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být považováno za důvod k domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce má za to, že se žalovaný nevypořádal s uvedenými závazky vůbec nebo nedostatečně a setrvání žalobce v zařízení není nezbytné ani přiměřené. Napadené rozhodnutí postrádá i náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisového materiálu Policie, aniž by jednotlivé výroky pečlivě a podrobně odůvodnil. Z tohoto důvodu by mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno i pro nepřezkoumatelnost.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu účelově podána, neboť o mezinárodní ochranu požádal až k okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění a svého umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky, ale žalobce vědomě pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a je zde reálná obava, že žalobce bude nadále průběh správního řízení ztěžovat. S tvrzením žalobce, že má na území České republiky přítelkyni se žalovaný zabýval, stejně jako tím, zda je možno uložit žalobci zvláštní opatření. Žalobce představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozhodnutí je pak odůvodněné v dostatečné míře i co do délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke

kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky vstoupil v roce 2011 legálně, následně však v období od 1.5.2011 do 26.4.2015 zde pobýval nelegálně, a to bez platného víza či povolení k pobytu. Dne 7.5.2015 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-170086-34/ČJ-2015-000022, a to na dobu 3 roky. Dne 30.4.2015 podal žalobce první žádost o mezinárodní ochranu, které bylo zamítnutím žádosti pravomocně ukončeno již dne 23.11.2015. Do protokolu o podání vysvětlení v rámci správního řízení o vyhoštění uvedl mimo jiné, že nevěděl, jak skončilo azylové řízení, neboť pobýval v Praze a poté, co mu byl ukraden průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, věc nijak neřešil. Pracoval bez pracovního povolení na stavbách, bydlí na ubytovně a nesdílí s nikým společnou domácnost. Přítelkyni sice má, ale uvést její jméno nechce. V ČR nemá žádné závazky, vazby ani pohledávky. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že z Ukrajiny odjel v roce 2011 za prací, poté co mu po šesti měsících vypršelo schengenské vízum, pobýval v ČR nelegálně, cestovní pas není schopen sehnat, neboť je u kamaráda, ačkoliv si byl vědom nelegálnosti pobytu nic pro legalizaci neučinil. Naposledy žil v České republice na adrese „X“, avšak hlášen tam nebyl. O mezinárodní ochranu žádá proto, že dostal na Ukrajině předvolání do armády, neboť byl vojákem z povolání. Žádné problémy na Ukrajině neměl a jeho zdravotní stav je dobrý.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ale žalobce porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť žalobce vykonával nelegální práci (srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit. Tu nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, která nerespektoval, ačkoli si byl povinností z těchto rozhodnutí pro něj plynoucích vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno ani předchozím legálním pobytem. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal po několikaletém pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí.

Tvrzení žalobce, že má přítelkyni, občanku České republiky, není zárukou, že by žalobce ve svém dosavadním způsobu života spočívajícím v porušování řady právních norem

České republiky nepokračoval, neboť se shora uvedeného protiprávního jednání dopouštěl už za existence tohoto vztahu. Navíc s přítelkyní ani nesdílí společnou domácnost, nechtěl uvést její jméno. Žalobce deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá a nepovažoval za nutné ani se oficiálně přihlásit k pobytu na adrese svého bydliště. Je tak zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit, neboť dosavadní přístup žalobce svědčí o tom, že by se zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu minula účinkem (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, www.nssoud.cz). S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21.5.2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 22. dubna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová